

PERIÓDICH IMPARCIAL, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Noticias y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

PREU DE SUSCRIPCIÓ: una pesseta TRIMESTRE.—UN NÚMERO SOL, 10 céntims.—ATRASSAT, 15.

Per grave malaltia de un de 'ls nostres repartidors, s'ha fet ab irregularitat la distribució a domicili de 'ls números 469 y 470 de 'l periódich. Demanem dispensa per aquesta falta imprevista y esperem que si algú no ha rebut dits números, tindrà la bondat de avisarho per remetre'lsli sens tardansa.

Avuy s'acaba la publicació en lo folletí de 'l drama *D. Fernando ó El mártir del deber*.—En lo número vinent comensarà a publicarse la comedieta catalana de D. Francisco Llenas, titulada

UN BURRO CARREGAT D'OR

Las parets mestras

Parlem de regions.

Encara, que sembla que és pèrdre temps parlarne.

Perque—diemho en castellà:—«lo dijo Blas», ó —diemho en català:—ho ha dit en Sagasta desde 'l sitial de la Presidencia:

—A Espanya no hi ha regions sino provincias.—

Per consegüent, no existeixen, segons en Sagasta, ni 'l regne de Valencia, ni 'l d' Aragó, ni las dos Castellas, ni Galicia, ni la Andalusia, Navarra, Asturias, ni cap altra regió, ni menos Catalunya.

No, senyors, no: no n'hi ha de catalans, ni gallegos, ni valencians, ni andalusos, ni castellans, ni mallorquins, ni aragonesos, ni...

Aquí som, ó madrilenys, ó barcelonins, ó de Ali-cant com los turrons, ó malaguenys, ó de Cádiz com la *Marcha*, ó granadins com lo moro Muza, ó de qualsevol altra ciutat que dongui nom a una ó altra de las 49 parts artificials en que fa prop de 70 anys va sèr feta malbé la nació espanyola.

Cal reformar la Naturalesa.

Res hi fa que las montanyas, y 'ls rius, y 'ls usos, y las costums indiquin que Espanya está composta de 18 millions d'habitants que, si be tenim oficialment lo llenguatge castellà com llas de unió, n'posseh'im varios altres característichs y peculiars de 'ls espanyols que hem nascut en los antichs reyalmes; llenguatjes típics, propis de cada hu de 'ls punts ahont se parlan, y tan distints uns d'altres, que n'hi ha que no són compresos per qui no 'ls haja sentit desde sa naixensa, com, per exemple, lo català, l'euskar y 'l gallego.

Reformem la Geografia.

En Sagasta ho ha dit:

—Tot són provincias.

Aixís com aquell personatge de un singlot poè-tich de 'n Pitarrà «d'un buff va quedar pitoff», don Práxedes Mateo y Sagasta de un buf ha desviat l'Ebro, y 'l Miño, y 'l Tajo, y 'l Guadalquivir y 'ls principals rius de la península, y ab un cop de puny ha enfonzat los Pirineos, Sierra Morena, Sierra Nevada, Moncayo y altras grans montanyas que divi-deixen las comarcas espanyolas..

Tot ha quedat ras.

Sagasta ho assegura.

Ho ha dit en un moment solemne.

Nada menos, que devant de la majoria parla-mentaria.

Qual majoria, á pesar de sèr parlamentaria no ha parlat.

Ha callat.

Y ja ho diu lo ditxo:

—Qui calla otorga.

Tenim, donechs, confirmat (y aixó que no hi ha-via cap bisbe) que tots som uns.

Y que se 'ns ha de midar ab la mateixa vara.

Res de concedir autonomia á 'ls catalans si la desitjem.

No: á 'ls catalans, res; perque catalanisme ó regionalisme vól dir separatisme, segons lo gefe de las hosts de 'l fusionisme, y per mes que aixó no és vritat, ans á 'l contrari, á 'ls regionalistas se 'ns hi ha de aplicar una cantárida, enmagatzemantla previament, si és precis, en los depósitos de 'l Códich penal.

Pero parlem en serio.

¡Sembla impossible tant desconeixement!

¿D' hont ho ha tret D. Práxedes aixó de 'l regionalisme separatista?

Perque un President de 'l Consell de Ministres no 'ls ha dit uns disbarats tan grans.

No, senyor, may; ni per broma.

Ja ho sab que 'l regionalisme és lo que ell diu que vól que 's dongui á las provincias.

Com sab que donantho á Catalunya en general, y no á Barcelona, Tarragona, Lleyda y Girona en particular, lo resultat será millor y mes profitós á tothom.

Y aixís á Galicia en globo y no á la Corunya, Lugo, Orense y Pontevedra en detall, etz., etz.

L' estranya afirmació de 'n Sagasta, és, com ha dit la prensa, una solemne espifiada.

Perque las regions són naturals; las provincias són ficticias.

Las provincias són ambans posats en lo terreno de la Espanya, com los que 's construixen dintre de 'ls pisos de las casas á 'l ferhi las divisions interiors per fer quartos y arcobas y altres compartiments.

Las regions són las parets mestras sense las quals la casa no s' aguanta.

Ja ho saben, donchs, lo Sr. Sagasta y 'ls conills de guix que 'l escoltaren.

Las regions són las parets mestras de 'l gran casal de la desventurada Espanya.

Qui toqui las parets mestras enrunará la casa, qui toqui las regions enrunará la Patria.

Pensi aixó en Sagasta y 'ls que se 'l escoltan sense protestar de 'l seu erro fenomenal.

Nosaltres fem de tan gran equivocació formal protesta, dient que sense las regions Espanya no existiria.

P. DE R.

Revista teatral

Tívoli.—Está anunciada per' aquesta nit la inauguració de la temporada d' istiu per la companyia d' opereta espanyola dirijida pe 'l Mtre. Pérez Cabrero.

La obra inaugural es *El Duquesito* de Lecoq.

Ne parlarem la setmana vinent.

Eldorado.—Ab la discutida obra de Galdós *Electra* inaugurarà la temporada d' istiu.

Gustosos feriam una ressenya de la citada obra inaugural, com de totas fins avuy estrenadas, hem fet, si no tinguéssim present que tots los diaris grans y petits, de casa y de fora han emitit son parer.

Pero aixó no vol pas dir refujim lo parlarne, no; sino que poch influiria nostra opinió en millorá ó perjudicá l' éxit de sas representacions.

Sols direm que *Electra* no es cap cosa de 'l altre món, que son mérit es molt, pero no arriba á la talla de 'l bombo que se li ha fet; que sa tendencia es obertament innovadora, eminentment liberal; que 'ls personatjes són simbólichs, algú d' ells concebut ab tota la forsa, á 'l esclat d' un desbordament dramátich; que está escrit per má de verdader mestre, en una prosa cisellada sobre márml y or, pero que ab tot y aquestas condicions que confessem hi tenen marcat relleu, no 'ns agradá, té moltíssim que dir respecte á 'l sosteniment y quadratura de algú de sos tipos y fins la verossimilitut de sos actes.

L' execució, molt per baix de lo que esperábam y la obra requereix.

Sols mereix mencionar lo Sr. Donato Giménez per ésser son treball acabat, perfecte, resultancias d' un profundo y minuciós estudi de lo real.

Novedats.—Sols eran coneguts los germans Quintero per las notables obras que ab fidelitat suma retratan costums y tipos d' Andalucía. Ara s' han presentat ab una de mes vol é importancia.

L' argument es prés d' un epissodi de 'l *Quijote* y aprofitant sa sátira, la fina intenció, la moral que 's despren de sas conseqüencias n' han fet los afortunats autors dramátichs una comedia d' argument senzill, simpátich, interessant, hont hi palpa ab intensitat la rectitut y honrades d' una familia baix los variats aspectes de la vida; hont hi han posat tipos sense replechs ni tortas que 'ls fassin decáurer, tenint la moral per norma y la tranquilat de conciencia que dona 'l compliment ó la realizació d' un' obra meritoria per deber. Y á 'l costat d' aquest hi veyem sers desagrahits, de miras raquítics y miserables, incapassos de sentir l' agraument y d' apreciar los actes que 'l impulsan.

Una familia ensorrada en la miseria per sa mala conducta y per sos fets hipócritas y malvats, con mou lo cor d' un pare de familia y se 'ls fica á casa. Aquella accepta l' hospitalitat, pagantla ab la mes refinada ingratitut, abusant de sa posició, estafant á tothom y fins robant la pau y tranquilat d' aquella familia fingint amor á la filla de la casa.

La figura de mes relleu y nervi és, sens dupte, *Cari-ta*, encarnació de l' ingenuitat que 'l cor seduix y que no 's vol fer solidaria de la conducta, ni de 'ls fets de sa familia.

En ordre relatiu segueix, per son temple original y per lo ben sostingut, lo Sr. *Jeremias*, graciós de gracia punxant que sols té per lema «pensa mal y no' errarás». Y aixís ho endevina tot.

Potser lo desarrollo podria ésser mes brèu, en menos espay, condensantlo en lo possible; pero 'ls autors d' *El Patio* tenen un diálech propi, ple de gracia y desenvoltura que fa que 'l públich presencií ab interés las naturals escenas y ab desitj arribi á 'l final aplaudint ab entusiasme.

L' execució que ha obtingut *Los Galeotes* és de primera. No hi estem acostumat en companyias espanyolas, véurer tanta justesa, equilibri y armonia.

Vet' aquí perque 'l públich, apreciand lo bó, ompla cada nit lo magnífich teatro de 'l passeig de Gracia.

Granvia.—Ab la notable companyia que procecent de *Folies bergere de Paris* (Mataró) hi funcionaba, ja presagiábam una catástrofe.

Aquesta no faltá.

Las notabilitats que tenían que presentarse, ara s' estan fent.

Per aixó te las portas tencadas.—A DE LA F.

Circo Espanyol.—Companyia Onofri.—Direm quatre paraulas respecte de la aplaudida pantomima en tres

actes y deu quadros *La Secuestrada de Poitiers ó Veinticinco años de martirio*, en la que la actriu Sra. Julia en la part de protagonista alcanza un éxit complert. Mr. Otello (pierrot) té escenas xistossísimas juntament ab Poliuto, Oreste, Alexandre, Isidoro, Achille y Pedro. Mr. Telemaque en la part de *Carlos* se vejé aplaudit en totas las escenas y las Srtas. Lola y Matilde: aquesta se 'm porta molts aplausos.

La companyia Onofri no és apreciada per la premsa com en nostre concepte mereix serho. En efecte; treballan ab verdader art, presentan las obras ab gran propietat, especialment en vestuari que és sempre adequat y de verdader luxu en las pantomimas que ho requereix, las ensajan ab tot cuydado; saben dirigir grans masses de comparses y presentan varietat continua de produccions; qualitats que 'ls han creat grans y merescudas simpatias, com ho demostra sa llarga estada en nostra ciutat y 'l favor de 'l públich que cada día aumenta. —A. P. G.

L' ORFEÓ CATALÀ

II

Convendríem estem d' haver dit nostre imparcial parer respecte la legal entrega en concepte de regalo, de las mils pessetas que foren donadas á 'ls Srs. Millet, Comella y Salvat.

Clar y terminant ho diguérem.

Pero 'ls Estatuts ab que 's rejeix l' Orfeó están tant ensopats de refinat maquiavelisme, domina tant en ells l' esperit de la voluntat absoluta de 'l president que fins nos sembla impossible hi haja qui tenint una mica de voluntat propia segueix formantne part.

L' art. 1. er, cas 3. er, diu: «que 'ls càrrechs de Director, Subdirector, Mestres y auxiliars artístichs, no serán retribuïts», pero no diu no se 'ls pugui regalar objectes ó diners.

Altra cosa és quant se refereix á 'ls seus individus. Llejim lo que diu en la Secció Coral l' art. 21: «Cap de 'ls individus pertanyents á la Secció Coral cobrarà retribució de cap mena per sos treballs artístichs».

No ho diu aixís quant tracta de 'ls mestres, etc., etc. Aquests no són individus.

Veuen los Srs. socis de la Secció coral ab quins retintins parla 'l Reglament? Ne tenen la culpa, 'ls que manejan las cireres, si hi ha socis que ab tota la bona fe, ab tot l' entusiasme, digne de millor causa, á canastadas las hi portan perque á son gust se las distribueixin?

Donat, donchs, queda per ben donat, á 'l menys reglamentariament, lo regalo fet á 'ls senyors que en altre lloch quedan mencionats.

Anem, ara, á dir si á 'l Orfeó 's fa ó no la santa voluntat de 'l president que ho és D. Joan Millet, germá de 'l director artístich.

Entre 'ls empleats de 'l Orfeó Català hi ha un individu que hi entrá de la següent manera.

Lo Sr. Grau, aixís se diu lo subjecte en qüestió, se trobaba en apurada situació muneraria; feya molt temps qu' estava sens colocació y casi desesperat de trobarla.

Sapigué, (no 's necessita molt talent ni penetració per sapiguerho) que dintre aquella casa 's feya la voluntat de 'ls Millets y comparsa. Per aixó la fundaren!

Sens dupte ne deixá de pensar per sos adintres: los germans Millet són de 'l Masnou, jo també; 'ns coneixem de tota la vida, 'ns tutejem. Donchs, bueno: 'ls vaig á véurer, los parlo diéntlos hi ma apurada situació, indicántlos hi la breva qu' ells manejan, que ningú si oposarà y que per lo tant és tret segur.

¿Saben qué feu lo president D. Joan Millet?

Donchs, imposantse á la Direcció dient que dada l' importancia de 'l Orfeó, que ocupa un de 'ls primers llocs dintre 'ls centros artístichs de Catalunya, no podia estar sens tenir qui 'l representés en ausencia de 'l president, y que per lo tant, debia crearse un nou càrrech que podria ésser lo de majordom.

Sens deixar obrir la boca á 'ls individus, que 's quedaren verdaderament sorpresos, quedá aprobada la proposició creant lo citat càrrech.

Tot seguit tractá de sa provisió, proposant á la carre-

ra, á 'l moment, sens deixar respirar, á 'l Sr. Grau, fill de 'l Masnou.

Faltaba 'l complement de l' idea, faltaba l' assignació que era la meta de 'ls desitjos de 'ls interessats.

Lo president mateix li senyalá 100 pessetas mensuals. Y perque pogués cobrar ja 'l mes en que estaban, lo criadà, (expofés s' esperaba) y li dongui possessió de 'l càrrech tot seguit.

¿D' aixó se 'n diu afavorir á 'ls amichs!

¿Cumplí la Directiva 'l Reglament creant per si y ante si, un nou càrrech? No.

En apoyo de nostra opinió tenim l' art. 41 que tracta de las facultats de la Junta Directiva y que en sa atribució 4. a, diu: «nombrar y destituir á 'l empleats».

Pero no diu crear càrrechs.

Y com és possible que tal infracció de 'ls extrems reglamentaris hagia passat sens la mes enérgica protesta, sens que la majoria de socis s' hagia aixecat com un sol home y posat lo crit á 'l cel?

Per una rahó molt senzilla y que está á 'l alcans de tothom.

En los Estatuts de 'l Orfeó Català hi ha l' art. 10 que en son párrafo 3. er, diu: «La Junta Directiva podrà rellevar de 'l pago de tota ó d' una part de la quota anyal, á 'l soci que en son concepte se 'n fassa mereixedor».

Entenen la marxa, nostres lectors?

Y d' aquests socis que no pagan perque en concepte de la Junta Directiva (Millet) mereixen se 'ls fassa aquesta gracia, ¿quants n' hi ha? ¿Son molts? ¿Son pocs?

Si fóssim mal pensats, si tinguéssim tendència á agafar las qüestions per allí hont mes creman, ¿no podríam créurer que aquests socis son los que constitueixen la majoria que determina d' una manera estranya, pero legal, la marxa de 'l Orfeó? ¿No podríam afirmar són aquests los que amparats ab la immunitat de que disfrutan y 'ls dona la dispensa de la Directiva (Millet), fan de 'l Orfeó una verdadera societat de socorros y alabansas mutuas? Responguin nostres lectors.

Continuarem la tasca en lo número vinent.

A. DE LA FLORIDA.

Secció de Montepíos

Fa temps va sèr presentat á la *Unión y defensa de los Montepíos* un projecte per establir en Barcelona una Societat Cooperativa de Farmacias populares.

Creiem que és un assumpto que convé en gran manera á las germandats, ó per expressarnos mes propiament, á 'ls individus que 'n forman part.

Diumenje vinent es lo senyalat per celebrar la *Unión y defensa*, sessió extraordinaria de Junta General á fi de discutir y aprobar en definitiva un projecte tan útil é important. Convindria que hi assistissin tots los representants de las germandats inscrites; pero temem que la concurrencia será escassa, fundantnos en que en la reunió en la qual va donarse lectura de aytal projecte, no hi hagué gran concurrencia y alguns de 'ls presents van mostrarse contraris á la fundació de la nova Societat, per iniciativa de la *Unión y defensa de los montepíos*.

Un altre motiu tenim per' afirmar nostra temensa, y és que en la reunió mencionada, que 's va celebrar en lo mes de Febrer passat, va acordarse imprimir aqueix projecte de Estatuts de la *Sociedad Cooperativa de las Farmacias populares de Barcelona*, á fi de que tots los montepíos puguessin donarne compte á las seyas juntas y formular y presentar esmenes á 'l mateix; y segons nostras noticias, són poquíssimas las que s' han prés la pena de interessarse en aqueix treball, demostrant aixís que no hi ha forsá capás de desterrar l' apatia regnant en aquests assumptos humanitaris, que per aqueixa circumstancia haurían de contar ab lo concurs de tothom.

De veras desitjem que 's discuteixi ab molt cuydado aquesta innovació, á fi de que son establiment á Barcelona, 's fassi baix los mateixos bons auspicis que á Bélgica y á Suissa, en quinas nacions, que 'ns portan gran ventajia perque 'ls seus governs s' ocupan com se mereix d' aquestos assumptos interessants, las farmacias cooperativas están fent un servey de verdader consol pera 'ls pobres, contribuint á fer mimbar la mortalitat.

Proximament se reunirá lo Consell General de la *Unión defensora del Socorro mutuo*, ab l' objecte de dis-

cutir l'estat de comptes de la anyada que comprén desde primer de Maig de 1900 á 30 Abril de l'any actual. Lo Consell Directiu té ja format dit estat, y per ell se veurá com l'Associació va adquirint bon desorrollo, á mida que l'públic va coneixent las ventatjas de las diversas seccions en que aquella está subdividida.

La *Unión defensora* conta ab alguns socis protectors y potser aviat figurarán entre aquestos algunas corporacions oficials, coneixedoras de l'bé que fa ab la aplicació de 'ls Estatuts; bé que anirá en augment quant major sia 'l número de associats y de quants vulgan cooperar á l'fi benéfich á que 's dedica.

Si 'ls governs de nostra patria fossin com los de Suissa y Bélgica que fa poch havem citat, se notaría ja la influencia de associacions com *La Unión defensora*, perque tindriam en Espanya una lley de Socorro mutuo basada en l'anteproyecte formulat, precisament ara fa dos anys, pe 'l Congrés general d' Auxili mutuo que aquella entitat va convocar en nostra capital, qual anteproyecte, va sèr enviat á 'l govern, com saben nostres lectors, haventlo remès á 'l Sr. Silvela per conducto de 'l Gobernador civil Sr. Sanz Escartín, y á mes va sèr entregat á 'l Sr. Dato que va trobarlo altament digne de sèr implantat, per quant és de un carácter general que á mes de 'ls assumptos de germandats, soluciona en altre ordre d'ideas y baix son especial aspecte la qüestió social.

Nos consta que 'l Consell de *La Unión defensora* procura que en las esferas oficials se tinga en compte dit anteproyecte, destinat á proporcionar benestar á las classes desvalgudas.

U. C. E.

Saló de descans

Acaba de morir un altra artista catalá de 'ls mes emicients.

D. Joseph Ll. Pellicer, qual mérit com á dibuixant era de tothom conegut y apreciat, ha deixat d'existir després de una llarga y penosa malaltia.

Era 'l finat persona de totes prendas y sa perduda ha estat somament sentida no sols per sa familia, sino per sos molts amichs y per las personas que reconeixian sas bellas qualitats, y son talent. A. C. S.

—Desaparició d'un teatro?

Nos han dit que 'l *Banco Vitalicio de España*, ha comprat l'edifici en qu'está instalat l'antic teatro *Romea* per aixecarhi una gran casa que destinará á 'ls obrers assegurats contra accidents personals y á 'ls patrons que hi tinguin pólizas suscritas.

Primer l'*Odeón*, segon *Lirich*, tercer *Romea*, encara que, segons sembla, va llarch; perque la actual empresa diu que no acaba 'l arrendament fins l'any 1909. Lo plasso es llarch y de aquí á que fineixi haurán passat moltes cosas.

—Ha mort á Oviedo, d'hont era catedràtic de Dret romá de sa universitat, lo sabi y reputat crítich literari, D. Leopoldo Alas (Clarín).

La crítica formal, independent, sabia y per tothom temuda y ensemps respectada, ha tingut una perduda irreparable ab la mort de 'n Clarín.

Professor carinyós, era verdader company de sos alumnos, aquets han perdut un mestre exemplar; amich leal y sincer sos amichs lo plorarán y eternizarán sa memoria.

D. E. P.

—La companyia catalana de 'l teatro *Remea* fa la temporada d'estiu á Mataró, obtenint grans aplausos.

—Ha mort en aquesta capital l'actiu é inteligent re-riodista D. Pere Company y Fages. Enviem á sa familia la expressió de 'l sentiment que 'ns ha causat la perduda que acaba de experimentar y li desitjem la resignació convenient. [E. P. D]

—Han surtit per Madrid los diputats regionalistas que Barcelona envia á 'l Congrés. Sabem que van decidits á treballar de veras per defensar ab valentia 'ls verdaders interessos de la patria.

—L'autor de 'l drama *Electra* Sr. Pérez Galdós, á l'estrenarse aquesta producció á Madrid durant lo mes de Febrer darrer, va rébre una carta felicitantlo, suscrita

per alguns admiradors seus de Barcelona. No va contestar: y ara á 'l cap de quatre mesos, se despenja ab la resposta (ara precisament que ve á explotar la obra á Barcelona), dient... que no havia tingut temps de respondre 'ls. Aixó mes que probo de agraïment és una rifada. ¡Vaya ab D. Benet!

Imp. de Ramón Pujol. — Tallers, 45, Barcelona.

NUEVO INVENTO

Clavijas por presión «Sistema Terraza» — Aplicables á todos los Instrumentos de cuerda.

Patente Española núm. 24,143. — Adición núm. 25,879 Patentes de invención en Alemania, Italia y Francia.

Debido á este nuevo y utilísimo procedimiento se han procurado salvar las deficiencias de todas las clavijas conocidas.

Pidanse catálogos.

De venta en las principales guitarrerías y almacenes de música de España.

DIRECCIÓN Y ADMINISTRACIÓN GENERAL EN ESPAÑA

M. MORA

CALLE FÉLIX PIZCUETA, 1. — VALENCIA.

Representante en esta plaza:

JOSÉ MARIA POUS, San Pablo, 15.

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

❁ JUAN AYNÉ ❁
FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22. — BARCELONA

En esta casa se halla de venta la obra de gran éxito

A PAÍSES DESCONOCIDOS

Precio de los principales números de música:

Terceto de los Polismans. 2 pías.

Duo de los carteros. 2'50 »

Coro las Violetas. 2'50 »

~~~~~ Especialidad en pianos de alquiler. ~~~~~
Guitarras desde 5 pesetas.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

La Previsión y Banco Vitalicio de Cataluña

Compañías de seguros sobre la vida, reunidas
GARANTIAS

CAPITAL SOCIAL. . . . . Ptas. 15.000,000
RESERVAS. . . . . » 9.800,634

Capitales asegurados desde la fundación de las compañías hasta 30 de Junio de 1898. . . . . 211.278,772'82

Pagado por siniestros, pólizas vencidas y otros conceptos hasta igual fecha. . . . . 14.471,501'55

Esta Sociedad se dedica á constituir capitales para la formación de dotes, redención de quintas y demás combinaciones análogas, rentas vitalicias inmediatas ó diferidas y seguro de capitales pagaderos á la muerte del asegurado.

REPRESENTACIONES EN TODA ESPAÑA

Domicilio social: Ancha, 64. — Barcelona

Toalla FRINÉ

Son ús hermojeja 'l rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, con trau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borró y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y l'escurbut.

Se ven en totas las perfumerías